

erklæring om skatternes og eventuelle afgifters forholdsmæssige fordeling indhentes fra vurderingsmyndighederne.

Som følge af den foreslåede udvidelse af lovens område til at omfatte fritidshuse er det fundet nødvendigt at indføje en bestemmelse, hvorefter den berettigede må vælge mellem lån til betaling af ejendomsskatterne m.v. af et fritidshus eller af en helårsbolig. På den anden side afskærer bestemmelsen ikke en person, der hidtil har opnået lån til betaling af ejendomsskatter m.v. af helårsboligen, fra på et hvilket som helst senere tidspunkt at vælge lån vedrørende fritidshuset eller omvendt, men valget kan selvsagt kun få virkning fra udløbet af den periode, for hvilken de senest forfaldne ejendomsskatter, til hvilke der er ydet lån, er pålignede.

Dette indebærer, at der i tilfælde, hvor låneloftet er nået i den oprindelig valgte ejendom, vil være mulighed for at vælge låneordning i en anden ejendom.

For så vidt angår lån til betaling af vej- og kloakafgifter og lignende, der påhviler ejendommene, beror det på kommunalbestyrelsens beslutning, om en sådan låneordning skal etableres.

Til § 2

Bestemmelsen svarer til den hidtil gældende regel.

Til § 3

Bestemmelsen i den gældende lov om, at tidspunktet for rentefastsættelsen er Nationalbankens diskonto den 1. oktober hvert år, har vist sig administrativt uheldig i forbindelse med et låneforholds afvikling i tiden mellem 1. januar og 1. oktober. Det foreslås derfor, at det er diskontoen den 1. oktober det foregående år, der skal lægges til grund, hvorved der også tilvejebringes overensstemmelse med reglerne i § 17 i loven om boligydelse til pensionister og § 31 i det af boligministeren samtidig fremsatte forslag til lov om individuel boligstøtte.

Til § 4

Det er fundet rigtigst fortsat at lade ejendommens værdi i almindelig prioriteret stand danne grundlag for adgangen til at optage lån. Dette er i overensstemmelse med princippet i den gældende lov.

Til § 5

Adgangen til henstand med betaling af ejendomsskatter er uafhængig af den pågældendes økonomiske forhold. Da spørgsmål om videreførsel af henstandsordningen må bero på et konkret skøn, har man fundet det rigtigst at videreføre det hidtidige princip, hvorefter det overlades til kommunalbestyrelsen at afgøre, om beløbet kan forblive indestående i ejendommen, og lån fortsat ydes. Det må i visse tilfælde forekomme rimeligt, at ordningen videreføres, f.eks. hvor en ældre ubemidlet ægtefælle ikke selv opfylder lovens betingelser.

De ejerskiftesituationer, der ikke automatisk udløser lånets forfald, er søgt afgrænset i overensstemmelse med de tilfælde, hvor ejerskifte i henhold til det fremsatte forslag til lov om individuel boligstøtte ikke betragtes som ejerskifte i relation til boligydelse, der er ydet i form af lån.

Til § 6 og § 7

Bestemmelserne svarer til de hidtil gældende regler.

Til § 8

I et af ministeren for skatter og afgifter samtidigt fremsat forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme foreslås afgørelsen vedrørende fordelingen af de i bestemmelsen omhandlede værdibeløb henlagt til vurderingsrådet.

Bestemmelsen indebærer, at vurderingsrådets afgørelse kan ankes i overensstemmelse med vurderingslovens ankeregler.

Da særskilt indhentelse af vurderingsrådenes erklæringer kun er nødvendig for visse ejendomme vedkommende, finder indenrigsministeriet det ikke rimeligt at belaste disse ejere med udgifterne ved erklæringernes tilvejebringelse. Det foreslås derfor, at udgifterne herved afholdes af kommunerne som et led i ordningens administration.

Vederlaget til vurderingsrådet for erklæringens afgivelse skønnes at ville udgøre ca. 150 kr. til 200 kr. Når vurderingsmyndighederne har foretaget den i bestemmelsen omhandlede værdiansættelse, vil det i almindelighed alene være nødvendigt at foretage en fornyet værdiansættelse, hvis forholdene ændres.